

...s, per l'estè-
tícat.
...repetidament,
l'estètica dels
duals ha de-
a l'estètica del
al; una estètica
de la qual no
legitimació en
de la produc-
creador i origi-
- sinó en tretz
la seva recep-
- mercantils.
...aquesta estètica
en certa mane-
de la proliferan-
-ament accelera-
-tes estètiques i la
-ment d'aquesta
-la límits tradi-
-periència estèti-
-basat en la con-
-ntínua despesa
- guany social
-embla apuntar
-ció estètica, cap
- gradualment
-de la quotidiana
-quodidiantitat
-yada en què
-evingut un cas
-a utilitat.

MARIA RUIZ
SIMON

3.ª EDAD

tel., todas habit.
co permanente.
n. Gran jardín,
eado
2. Castelldefels

AMA DE EXTINTORES

ADA POR LOS SERV.
R.L.N.º 8/111295

NTENIMIENTOS
RETIMBRADOS

11-3110250

POLVO - HALON
CARBONICO

VEY-REYMAN'S

missatge i el seu vehicle lingüístic.
Permetem-me doncs en aquest cas
que m'expressi en la meua llengua,
el català, que és la de milions d'eu-
ropeus. He proveït que es distribuï-
sui a totes les cabines de tradu-
cció simultània la seva versió en
castellà, o, si voleu, en espanyol.
Ara veig que el senyor Garaico-
chea ha fet el mateix.

Es sorprenent com la nostra
Comunitat sembla sovint més dis-
posada a la desregulació o libera-
lització econòmica, amb els costos
socials que suposa, que a una altra
liberalització que semblaria en
principi no tenir cap cost: em refe-
reixo a la lingüística o cultural.
Crec, senyor President, que en
bona mesura això és degut al fet
que la fabricació d'una Identitat
nacional s'ha fet quasi sempre en
els Estats europeus a partir de la
imposició d'una llengua o cultura
unitària. Però crec també que és
aquest històric nacionalisme el
que ha de canviar si es preten que
Europa assolixi formes d'integració
alhora més radicals i més relaxades.
I també si es vol evitar que, a imatge i semblança del na-
cionalisme d'Estat, proliferin i es
radicalitzin arreu els nacionalis-

ficació. No es tracta, com atriuen-
nos, de defensar les llengües sense
Estat "enfront" de les llengües dels
Estats europeus; ni tampoc de sug-
gerir que llurs interessos constituï-
eixen un joc de "suma nul·la", on
l'un guanya allò que perd necessà-
riament l'altre. No. Es tracta més
aviat d'alliberar tant unes llengües
com altres d'esdevenir caricatures
d'elles mateixes: les unes d'allò es-
tatutari i oficial, les altres d'allò ínti-
m o personal. Ja en l'Orestiada, a
l'abada de la cultura europea,
sens ensenya que la solució no
consisteix a oposar simó a sinteta-
zar l'àmbit estrictament "polític"
d'Atenea amb el domèstic de les
furioses Erinies. Crec, doncs, que
amb l'aprovació del present dicta-
men el Parlament Europeu reprèn
un missatge viu de la seva pròpia
tradicció hel·lènica.

Idealisme perillós

"Lo mejor -diu el proverbi castel-
tellà- es enemigo de lo bueno". I
en el mateix sentit que s'ha pogut
afirmar que el comunisme era un
sistema "massa millor" que els
homes mateixos, crec que l'ideal

seu, i es perd així viatges merave-
llosos. I, alhora, és cert que no
sempre val la pena de pujar a tots
els trens que porten pressa.

Jo em referia a les decadències
amb un to gairebé elogios, les con-
siderava -i les considero- indis-
pensables perquè la humanitat
pugui gaudir del benefici de les re-
naixences. En aquests temps en els
quals els nord-americans han vexat
i humiliat la figura del perdedor,
jo trobo que els perdedors són
absolutament necessaris perquè es
pugui parlar de guanyadors. Els
quals, aquests darrers i ells tots
sols, sense el contramotlle que els
fa ressaltar, no passarien d'ésser
oasis sense singularitat en deserts
inexistents. No lluirien.

nomia i la pluralitat de tot el que
des de la societat civil fins a la reli-
gió, no ha d'ésser controlat per
l'Estat fins al final. I per poc que
les nostres ulleres il·lustrades ens
deixin veure la realitat i no es tor-
nin orel·leres, haurem de reconèixer
que l'Estat modern no ha estat
tampoc capaç de "superar" i tra-
duir als seus termes les realitats
lingüístiques i culturals que sobre-
viven al seu si.

Comprenc que, per a molts, tot
allò que depassi el seu líndar neu-
rològic (o ideològic, o burocràtic)
resulti forassenyat, si no perillós o
fins i tot reaccionari. Comprenc
també que moltes persones no
afectades directament pel tema
(com per a molts homes les reivin-
dicacions femenines), el trobin
avorrit i també ocios. Però no cal
anar gaire lluny per veure que no
és gens ocios que el Parlament hi
prengui una posició. Jo mateix
havia d'intervenir avui sobre la
proposta de resolució amb debat
urgent presentada pels senyors
Colom i Saby. Segons aquesta
proposta, el Govern francès acaba
de suspendre la subvenció que
l'anterior govern socialista havia

Xavier Rubert de Ventós

atorgat per a l'ensenyament en ca-
talà que, com sabeu, és la llengua
materna de molts milers de fran-
cesos. Tant aquesta suspensió com
l'anterior tancament dels repeti-
dors de la Televisió Catalana
(TV3) en el Rosselló, es poden
veure, des de diversos punts de
vista, tots ells recollits en el dicta-
men Kuipers. D'una banda, com
un atemptat al dret humà fonsa-
mental d'aprendre i comunicar-se
en la pròpia llengua. D'altra, com
un atemptat al sentit comú, si una
llengua i una cultura de l'abast de
la francesa sembla que calgui
"protegir-la" d'un rival tan singu-
lar.

Sé molt bé, en fi, que la situació

de les llengües "minoritàries" a
què es refereix el dictamen és molt
variada: des de llengües molt re-
duïdes i de tradició gairebé oral,
fins a llengües més esteses que al-
gunes de les oficials en la Comuni-
tat europea. És per això que no es
pot pretendre de reglamentar
minuciosament ni regular homè-
geniament aquesta varietat, i que
el present dictamen hagi de desen-
volupar-se tot seguint el principi
d'Aristòtil: "La justícia política
consisteix a tractar igualment el
que és igual i distintament el que
és desigual".

XAVIER RUBERT
DE VENTÓS

L'art i la mantega rància

Crec que tenim a l'abast de la
nostra capacitat de percepció una
colla de símptomes d'una decada-
dència que va perdent les ganes de
dissimular. Els diaris de primeries
d'aquest mes de novembre ens in-
formaven d'un problema moder-
níssim, impregnat d'una avant-
guarda apassionada. Johannes
Stuettgen, el deixeble predilecte
de l'apreciat escultor alemany Jo-
seph Beuys (ja desaparegut) recla-
ma una indemnització a l'Estat fe-
deral de Renània-Westfàlia per-
què l'home encarregat de la neteja
de l'Acadèmia d'Art de Düssel-
dorf va llençar a les escombraries
una escultura de Joseph Beuys
feta amb dos quilos i mig de man-
tega. El funcionari escombrador

es defensà al·legant que es va pen-
sar que es tractava d'un tros de
mantega rància.

Grandesa de l'art actual

La notícia, divulgada arreu del
món per l'agència Efe, ens fa evi-
dent de fins a quins extrems patim
encara d'unes mentalitats tanca-
des, incapaces de reconèixer a
simple vista la quantitat d'obra
d'art que hi pot haver dins de dos
quilos i mig de mantega rància.

Els diaris del mateix dia (o d'un
dia abans o un dia després) ens in-
formaven que en una de les sub-
hastes organitzades per una em-

presa europea famosa, una obra
emparada per una signatura im-
portant havia estat adquirida per
5.000.000 de pessetes. El quadre
representa una railla negra, tre-
mosament horitzontal, damunt
un fons blanc una mica trencat, ti-
rant a gris o a brut -depèn de com
es miri-. A l'extrem dret de la
línia horitzontal hi ha un asterisc
o una estrella d'un traç malapic,
com si es volgués significar que, en
aquest món, no som res. O al con-
trari: que ho som tot i que el que
importa és tirar al dret.

És una de les grandeses innega-
bles de l'art actual, d'aquesta en-
cantadora pedanteria que ens fa
sentir com el peix a l'aigua, xipol-
llejant dins la peixera com si no hi
hagués parets de vidre entre nos-
altres i el món que ens envolta.

PERE CALDERS